ఒక WILKINSON వీడ్కోలు మౌనం

నాది ఎంత వింత విధి.

ఎప్పుడూ ఒంటరిగా.

ఎంతోమంది స్త్రీల మధ్య కూర్చుని.

ఎప్పుడూ కేంద్రంలో కాదు.

కేవలం ఒక అతిథిగా.

నిజం చెప్పాలంటే, ఆ పాత్ర నాకు ఎప్పుడూ ఇబ్బందిగా అనిపించలేదు.

నా దృష్టిని ఎప్పుడూ ఆకర్షించింది ఇంకొకటి ఉంది.

స్త్రీలు అడగకుండానే తీసుకునేది.

డబ్బు కాదు.

అది ఎప్పుడూ అతి తక్కువ ఆసక్తికరమైన భాగం.

వాళ్ళు శ్రద్ధను తీసుకుంటారు.

కుతూహలాన్ని.

ఆలోచనలను.

కాలపు ముక్కలను.

మీ మేధో శక్తిలో పూర్తి భాగాలను.

చాలాసార్లు, వాళ్ళకు తెలియకుండానే అలా చేస్తారు.

మొదటి నియమం ఎప్పుడూ ఒకటే.

వాళ్ళను నవ్వించాలి.

కానీ వెర్రివాడిలా ప్రవర్తించకుండా.

ఎందుకంటే హాస్యానికీ మూర్ఖత్వానికీ మధ్య చాలా తేడా ఉంది.

మొదటిది సంభాషణను తెరుస్తుంది.

రెండోది దాన్ని మూసేస్తుంది.

లేకపోతే అత్యంత హుందా అయిన విందు కూడా చివరికి ఒక ఫాస్ట్‌ఫుడ్ భోజనం కంటే కొంచెం ఎక్కువగా మాత్రమే మిగులుతుంది.

అప్పుడే నేను ఉక్కు గురించి నా వ్యక్తిగత మానవశాస్త్ర సిద్ధాంతాన్ని వివరించడం మొదలుపెట్టాను.

నమ్మదగినవాడిలా వినిపించాలని ఆశించాను.

నన్ను నమ్మాలని తప్పనిసరిగా కాదు.

ఒక సుదూర ఉదయాన్ని ఊహించుకున్నాను.

ఒక పురుషుడు ఒక ప్రేమ కలయికకు వెళ్ళడానికి తన గుహ నుంచి బయటికి వచ్చాడు.

కానీ అతని తోడుకు అతన్ని వెళ్ళనిచ్చే ఉద్దేశం లేదు.

ఆమె అడవి గుండా అతన్ని వెంబడించింది.

అతను ఎక్కడికి వెళ్తున్నాడో తెలుసుకోవాలనుకుంది.

ఎవరితో.

ఎందుకు.

ఆ రోజుల్లో అందరూ స్వేచ్ఛగా ఉండేవారు, విచ్చలవిడితనాన్ని సామాజిక శాస్త్రవేత్తలు ఇంకా కనిపెట్టలేదు.

ఒక దశలో అతనికి పట్టరాని కోపం వచ్చింది.

ఆమెను తరిమేయడానికి అతను ఒక రాయి తీసి ఆ స్త్రీ వైపు విసిరాడు.

ఆ రాయి ఒక బండను తాకింది.

ఒక నిప్పురవ్వ.

తర్వాత ఇంకొకటి.

తర్వాత పొగ.

మిగతాది గాలి చేసింది.

అలా నిప్పు పుట్టింది.

ప్రేమ కలయిక వెంటనే ముగిసిపోయింది.

జరిగింది మరీ ముఖ్యమైనది.

అది ఇంకా ఏ మాన్యువల్‌లోనూ రాసి లేదు.

Amazon మాన్యువల్స్‌లో కూడా లేదు.

దాన్ని గమనించాలి.

అర్థం చేసుకోవాలి.

వాడుకోవాలి.

బల్ల దగ్గరి స్త్రీలు మౌనంగా విన్నారు.

ఎవరూ తినడం లేదు.

వెయిటర్ సూప్‌లను వంటగదికి తిరిగి తీసుకువెళ్ళి రెండోసారి వేడి చేయాల్సి వచ్చింది.

తర్వాత ఇంకా విచిత్రమైనది జరిగింది.

పక్క బల్లల దగ్గర కూర్చున్న కొన్ని జంటలు తమ కుర్చీలను మా దగ్గరికి జరుపుకున్నాయి.

అది ఒక నాటక ప్రదర్శనలా అనిపించింది.

అయినా నేను వాళ్ళను నవ్వించాలనుకున్నాను, అంతే.

నేను నమ్మదగినవాడిగా ఉండటం ఆగిపోయిన క్షణం అదే.

ఇక నన్ను నమ్మడం మొదలుపెట్టారు.

ఎవరూ ఎప్పుడూ రాయని ఒక కథను నేను చెబుతున్నాను.

మన పూర్వీకుల సాధ్యమైన ఒక కథ.

నేను ఆగాను.

Maggy వైపు చూశాను.

“నేను కొనసాగించాలా?”

ఆమె ఒక్క క్షణం కూడా తడబడలేదు.

“అవును, అద్భుతమైన కుక్క కొడుకా.”

మేమంతా పకపకా నవ్వేశాం.

తర్వాత నేను కొనసాగించాను.

నిప్పుతో, ఈ ఆవిష్కరణను ఆహారం కోసం వాడుకోవచ్చని స్త్రీ అర్థం చేసుకోవడం మొదలుపెట్టింది.

వేడి రుచులను మార్చింది.

అది ప్రకృతినే రూపాంతరం చెందించింది.

తెలియకుండానే, ఇరవై సంవత్సరాలు కూడా కష్టంగా చేరుకునే మనిషి ఆయుర్దాయం మెల్లగా నలభై వైపు కదిలింది.

నిప్పు దాన్ని రెట్టింపు చేసింది.

బ్యాక్టీరియా కాలుష్యం తగ్గింది.

అంటువ్యాధులు వెనక్కి తగ్గాయి.

మానవ శరీరానికి కాలం దొరికింది.

తర్వాత, ఒక గుహ ముందు ఒక మామూలు మధ్యాహ్నం, అదే స్త్రీ కొన్ని రాళ్ళను ఏరింది.

వాటిని దగ్గరగా పరిశీలించింది.

ఒకదానితో ఒకటి కొట్టింది.

వాటిని అధ్యయనం చేసింది.

బ్లాస్ట్ ఫర్నేసులు లేకుండా.

ఉక్కు కర్మాగారాలు లేకుండా.

ఇంజనీర్లు లేకుండా.

చివరికి లోహానికి దారితీసే సుదీర్ఘ ప్రయాణాన్ని ఆమె మొదలుపెట్టింది.

ఆ తర్వాత, ఉక్కుకు.

అందుకే, ఒక స్త్రీ లేకపోతే, ఈ రోజు నేను ఇక్కడ ఉండేవాణ్ణి కాదు.

మిమ్మల్ని ఎప్పటికీ కలిసేవాణ్ణి కాదు.

మిమ్మల్ని ఎప్పటికీ అభిమానించేవాణ్ణి కాదు.

నేను ఏమయ్యానో దాన్ని ఒక వీడ్కోలులో చుట్టి ఇవ్వగలిగేవాణ్ణి కాదు.

బల్ల దగ్గర మౌనం నిలిచిపోయింది.

మిగతా అన్నింటికంటే భిన్నమైన మౌనం.

అది ఎదురుచూపుల మౌనం కాదు.

అది వీడ్కోలు మౌనం.

నేను Maggy వైపు చూశాను.

ఆమె కూతురి వైపు చూశాను.

ఆమె మనవరాళ్ళ వైపు చూశాను.

నేను ఒక కుటుంబానికి వీడ్కోలు చెప్పడం లేదని గ్రహించాను.

నేను ఒక కథకు వీడ్కోలు చెబుతున్నాను.

Wilkinson కుటుంబమా

మీకు ఎప్పుడూ స్వాగతమే.

నేను లేచి దూరంగా నడిచిపోయాను.

ఎందుకంటే ఒక స్త్రీ కన్నీళ్ళను నేను ఎప్పుడూ భరించలేను.

Ferdinando